

Sisyfos

Lidé se dnes bojí bohů, a kdo se nebojí bohů, bojí se alespoň smrti. Ale já, Istivý a chytrý král Sisyfos, se nebojím ani jednoho.

Založil jsem bohaté město Korint a postavil korintský hrad. Můj hrad neměl pramen a já nevěděl, jak přimět bohy, aby mému hradu pramen darovali. Díky osudu, který vládne všem lidem i nesmrtelným bohům, se říční bůh Asópos dostal do sporu s vládcem bohů Diem. Asópos hledal Dia, ale nemohl ho nikde najít. A protože já, Istivý a chytrý král Sisyfos jsem o úkrytu, kde se Zeus skrývá, věděl a udělal jsem s Asópem malý obchod. Já jsem Asópovi řekl o Diově úkrytu a on na oplátku daroval mému hradu průzračný pramen vody. Poté se, rozhněvaný, vydal do Diova úkrytu, kde ho Zeus zabil.

Chvíli pak jsem žil krásný bezstarostný život, do té chvíle, než ten krvelačný dědek Zeus obrátil svůj hněv na mne. Poslal na mne svou hnusnou a prašivou kamarádku Smrt. Ale nebyl bych to já, abych něco nevymyslel a nepodnikl. Když Smrt vešla do mého vznešeného paláce, skočil jsem na ni, přemohl ji a pak pevně svázal dvěma nejsilnějšími provazy v celém království. Myslel jsem si, že už mi ta zmijsa nemůže nikdy nijak ublížit! Vše bylo zase při starém. Žil jsem si krásný bezstarostný život, moji poddaní neumírali - a tak jsem je mohl více trápit a mučit, což mi vyhovovalo. Jenže se o tom zase dověděl ten starý náfuka Zeus, co všechno zkazí. Poslal boha války Árese, aby tu svázanou bestii na mém hradě osvobodil a poslal ji na lidi, kteří už měli být dávno mrtví. A samozřejmě, že si jako prvního vzala mě. Naštěstí jsem předvídavě nakázal své ženě, aby po mé smrti nepořádala žádné smuteční slavnosti, natožpak oběti. V podsvětí jsem pak pořád fňukal a nadával na svou ženu, že na mne zapomněla. Brzy mě všichni začali litovat a nakonec mi sama Persefona dovolila vrátit se na zem a připomenout své manželce její povinnosti. Hned jak jsem vyšel na povrch zemský, zmizel mi zármutek z tváře. Zvesela jsem se rozběhl na svůj hrad. Na oslavu zmrtvýchvstání jsem nechal vystrojit velikou oslavu. Když byli všichni hosté na svých místech, pozvedl jsem číši, ale vtom se znova zjevila Smrt, nenechala mě ani si trochu cucnout toho báječného vína a zanesla mne zpátky do říše mrtvých. Tam mi byl udělen trest. Musím před sebou na vrchol pahorku vykutálet veliký kámen. A když už jsem skoro na vrcholku, vždycky mi z ničeho nic podklouzne noha a ten veliký kámen se přese mě převalí, přičemž mi zlomí žebro, které mi pak sroste - do té doby než je znova zlomeno.

To jsem se doopravdy tak provinil? Zrovna mě museli ukrutní bohové takhle potrestat! Moje práce nikdy neskončí – je věčná a zbytečná. Jediné, co mě s mým údělem alespoň trochu smiřuje, je to, že ještě dlouho budou lidé svou nikam nevedoucí práci nazývat „sisyfovská“.